

is als een wereld in 't klein. 't Is nu ook zijn wereld daar beneden. Een voor een verschijnen ze, vrouw en kinderen, duidelijk, o, ontzettend helder en waar.

Hij heeft ze wèl lief, bijna is die liefde nu een openbaring en 't lijkt hem, of hij 't vroeger niet wist.

Met een beweging van hartstochtelijken jammer zakt hij in 't fluweel terug, vóórover, 't hoofd diep weg, en nu wordt het stil, doodelijk stil!

Een groote barmhartigheid geschiedt hem. Langzaam en traag komen nevelbeelden van vèr zijn geest vermeesteren, koest'ren en troosten en in hun onbeholpenheid hem een kostbare gave „vergetelheid” reikend. Dan, nog eenige minuten en hij — slaapt.

Zullen we 't ooit weten, als nu de band, bindend geest en stof, rekbaar is, wat daar gebeurt in die onzichtbare maatschappij, buiten ons? Of we worden meegevoerd óver de grens van 't stoffelijke en zien, de dingen van 't verleden en heden als één keten, behoorend tot één geheel? — Of wij, vrijer van 't stof, ons oog met meer helderheid kunnen laten gaan en troost vinden en berusting in de wetten van 't bestaande, nu met inbegrip van het wáárom en dáárom van de duisternis in 't menschelijk leven?

Slaap verkwikt en versterkt, o zeker, doch dit is alleen het fysiek belang. Maar 't andere, dat uitgaan van den geest, 't ontwaken met gedachten, gansch anders dan slechts enk'le minuten vroeger? Wie zegt ons, wat wonden dan worden geheeld en hoe we een korte wijle alreeds ons „tweede leven” meelevén!

Zoo voorover liggend, door zijn groote smart niet denkend aan gemak of zijn toestand ontziend, is hij ingeslapen. Als hij eenige oogenblikken heeft gelegen, keert hij zich om en instinctmatig neemt hij een gemakkelijker houding aan. Een half uur later schrikt hij op, een hevige hoest doet hem ontwaken en als hij wat kalmer is, ziet hij rond.

Weer komt het vroolijk feestgeluid naar boven; 't maakt hem nu wat gemelijk en 't heeft héél de illusie van straks verloren.

„'t Is ook áltijd een of ander feestje!” zucht hij.

Nu haalt hij zijn horloge uit, geeuwt land'rig en dan gaat hij naar een kleine tafel in een hoek van 't vertrek, zoekt tusschen fleschjes en drankjes en nu vindt hij 't verlangde; de medicijnen worden ingenomen. „Net op tijd!” zegt hij zacht. „'t Is goed, dat ik wakker werd.”

Nog even herinnert hij zich zijn droefheid van straks.

„Ba, wat 'n kind was ik! — Enfin, 't duurt lang genoeg, om zenuwachtig te worden! — — En dan áltijd die feest'lijkheden! — —

Alsof er tusschen 't oogenblik van helderheid daarstraks en nu een muur is opgetrokken, zóó is hij gescheiden van een smartelijke zekerheid en is de stem van 't verstand teniet gedaan.

Eindelijk eindigt het feest en als nog even zijn viertal kinderen, vroolijk en met gloeiende wangen hem opzoeken en goeden nacht kussen is hij als vroeger.

Alleen Eva is 't slachtoffer van dien avond. Ze is òp, meer dan dood òp, en nu ze haar man gemakkelijk op de canapé ziet uitgestrekt, zegt ze:

„Wat zijn jelui mannen toch gelukkig! Je gaat maar heen, als 't je ver-